

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3034/2024
19.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Анђелковић, адвокат из ..., против туженог „AL RAWAFED SRBIJA“ д.о.о. Бачка Топола, чији је пуномоћник Игор Захировић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 558/24 од 10.04.2024. године, у седници одржаној 19.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 558/24 од 10.04.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Бачкој Паланци П1 168/23 од 26.01.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу, на име мање исплаћене зараде и мање исплаћене увећане зараде по основу рада ноћу, рада на дан празника и прековременог рада, исплати одређене новчане износе са припадајућом каматом и да на те износе изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприноса за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприноса за случај незапослености Националној служби за запошљавање, као у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.750,00 динара са законском затезном каматом.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж1 558/24 од 10.04.2024. године, одбачена је жалба тужиоца изјављена против пресуде на основу признања Основног суда у Бачкој Паланци П1 168/23 од 26.01.2024. године, као недозвољена.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 2) Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

У конкретном случају ревизија је дозвољена на основу члана 420. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Побијаним решењем одбачена је као недозвољена жалба тужиоца изјављена против првостепене пресуде на основу признања, уз оцену другостепеног суда да тужилац нема правни интерес за изјављивање жалбе у конкретном случају, будући да је првостепени суд на основу члана 348. став 1. ЗПП донео пресуду на основу признања којом је усвојио тужбени захтев у целости и досудио тужиоцу тражене износе на начин како је захтевао тужбом.

Одредбом члана 378. став 3. ЗПП, прописано је, између осталог, да је жалба недозвољена ако лице које је изјавило жалбу нема правни интерес за изјављивање жалбе.

Постојање правног интереса за изјављивање жалбе у сваком случају, па и у случају тужиоца, подразумева постојање могућности да се по изјављеном правном леку донесе повољнија одлука за жалиоца од одлуке против које је изјављена жалба.

Тужилац нема правни интерес за изјављивање жалбе против пресуде на основу признања у конкретном случају, јер је том пресудом тужбени захтев усвојен у целости, па је правилна одлука другостепеног суда којом је жалба тужиоца одбачена као недозвољена. Чињеница да је тужилац предложио извођење доказа економско – финансијским вештачењем ради утврђивања висине износа које потражује по основима наведеним у тужби, а да је првостепени суд без расправе и извођења предложеног доказа донео пресуду на основу признања у ситуацији када су били испуњени сви законски услови за доношење такве пресуде, не утиче на правилност закључка другостепеног суда да тужилац нема правни интерес да побија одлуку о досуђеном износима тражене накнаде, јер иста није донета на његову штету.

Следом изложеног, Врховни суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како тужилац није успео у поступку по ревизији, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, док трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом и трећем изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић